

Ivana Andrews

A romantic couple embracing in a sunset landscape. The woman is wearing a white dress and the man is wearing a light blue shirt. They are standing in a field with mountains in the background under a golden sky.

Křehký
slib

Copyright © Ivana Andrews, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Ivana Andrews, 2018
Redakční úprava Otilie K. Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-805-8

I.

„Ahoj, Karin, jak se máš?“
„AV mobilu se ozval známý hlas Eriky, nejlepší kamarádky Karin Hoffmannové, toho času asistentky na katedře systematické botaniky univerzity ve Vídni. Karin měla zrovna plnou pusou kancelářských sponek a jednou rukou se snažila sepnout podklady pro svou disertační práci, zatímco druhou si přidržovala telefon u ucha. Něco nesrozumitelně zamumlala.

„To ti ani nestojím za pořádnou odpověď? Co děláš? A našla sis už konečně nějakého chlapa, nebo jsi pořád zalezlá v tom svém brlohu na univerzitě? Povím ti, že já bych v takovém kumbálu pracovat nemohla! Jednou tě tam ty knihy zavalí a najdou tě jako vykopávku až po letech! Tak co? Dozví se něco nového?“

Karin svažila čelo, povzdychla si a poslední sponkou sepnula zbývající listy. „Ahoj, Eriko. Pokud tě náhodou nezajímá, jak pokračuje moje práce, tak nic. Jak se mají dvojčata?“ Popošla k jedinému volnému křeslu a sedla si do něj. Starý gauč, dvě židle i stůl v její malé garsonce, všechno bylo zavalené spoustami knih, skript a papírů. Někde v té spoušti se ukrýval i laptop, nezbytná pomůcka, která obsahovala kompletní data o předmětu Karinina vý-

zkumu – orchidejích. Budu to muset konečně uklidit, rozhodla se. Zatímco sbírala síly k tak dlouho odkládanému kroku, nepřítomně poslouchala veselé i pobuřující příhody svých tříletých kmotřenců.

Karin byla jedináček a o to víc přilnula v dětství ke své sestřenci Erice a bratranci Thomasovi. Erika byla od malička šéfem jejich party a téměř vždycky si prosadila svou. Jen někdy se Karin s Thomasem podařilo spojeným úsilím dosáhnout změny, aby pak ve výsledku zjistili, že je Erika zase převezla. Malá pihatá rusovláska se zelenýma očima, širokým úsměvem a štíhlou postavou, kterou si udržela i po narození kluků, měla energie na rozdávání. Jediný, koho (občas) poslechla, byl její manžel Peter.

„A tak jsem pořád v jednom kole. Jestli si někdo myslí, že mateřská dovolená je dovolená, tak si to s ním vyměním. A měla bys přijet. Kluci se pořád ptají, kdy přijede teta Ka-in. Trochu si odpočineš a přijdeš na jiné myšlenky. Vážně. Mám o tebe starost,“ zaslechla Karin konec kamarádčina monologu.

„Teď fakt nemůžu. Potřebuju dokončit práci. Chybí mi už jen jeden druh. A to je oříšek. *Orchis spitzelii*. Slyšelas o ní?“

„Já? Ani ve snu. Co s ní je?“

„Nemám dost informací. Potřebuju ještě sehnat nějaké historické dokumenty o jejím výskytu na území Rakouska, no a pak se vypravit do terénu.“

Levou rukou si zamyšleně shrnula pár uvolněných pramínek vlasů za ucho. Své světle hnědé, trochu vlnité vlasy měla z praktických důvodů stažené do culíku. S oblibou používala obyčejné různobarevné gumičky a sponky, které ale zůstaly ležet někde v miniaturní koupelně, kde bylo jen umyvadlo, sprchový kout a místo na pračku. Toaleta byla stavebně oddělená od koupelny a měla dokonce okénko na větrání, což Karin nakonec přesvědčilo, aby za tuto podkrovní garsonku v Karolinengasse ve vídeňské di-

plomatické čtvrti platila větší část svého skromného platu asistentky profesora Otto Rilkeho, vedoucího sbírek Vídeňské univerzity. Kromě toho, že bydlela v centru Vídně, jen kousek od hlavního nádraží a náměstí sv. Alžběty, to měla blízko i na své pracoviště v ulici Rennweg. Přes zahrady Belvederu a botanickou zahradu univerzity se tam krásnou procházkou dostala během patnácti minut.

„A co Thomas? Ten by ti nepomohl? Studovali jste přece na stejné fakultě! Zkus to. Určitě si na tebe čas udělá,“ navrhl Erika.

„Proč mě to nenapadlo? Ještě že tě mám!“ zajásala Karin.

„V pátek jedu do Vídně. Co takhle kapučíno v našem oblíbeném podniku?“

„OK. Vyhovuje v deset? Dřív to nestihnu, hned ráno jsem objednaná u šéfa. Má pro mě prý něco zajímavého, ale nechtěl mi do telefonu nic říct. Že to potřebuje projednat osobně.“

„Kdybych nevěděla, kolik let tvému slavnému profesovi je, tak bych ho začala podezřívát, že má něco nekalého za lubem!“

„Hele, nech toho. Náhodou na těch svých skoro sedmdesát vůbec nevypadá,“ bránila ho Karin.

„No ne, že bys byla na starší pány? Toho jsem si nikdy nevšimla! Kluci, co to tam vyvádíte? Dominiku! Okamžitě slez! Promiň, musím zase chvíli vychovávat tvé nezvedené kmotřence. Tak v pátek.“ Erika ani nečekala na odpověď a ukončila hovor.

„Ahoj. Těším se,“ řekla s úsměvem Karin a pomalu odložila mobil na stůl. Zrak jí sklouzl na ciferník malých hodinek ozdobených zirkony, které dostala od rodičů k posledním narozeninám. Povzdychla si. Půl roku. Před šesti měsíci se její svět změnil. Od té doby už nebyla tou veselou bezstarostnou dívkou plnou nadšení a optimismu, která si plánovala budoucnost po boku své lásky jako spo-

kojená maminka nejméně dvou dětí, pokračující ve výzkumu svých milovaných orchidejí. A od té doby se také vyhýbala společnosti přátel.

Rodiče, mořští biologové, se v současnosti nacházeli někde u pobřeží Španělska a Portugalska, kde zkoumali vliv lidské činnosti a hromadění odpadků v oceánech na mořský život. Pětiletý grant, který na tuto práci získali, byl teprve v polovině, a tak Karin věděla, že je ještě dlouho neuvidí. Tedy pokud za nimi sama nepřijede.

Rodičům se nechtělo po té tragédii, která celou rodinu citelně zasáhla, odjet a nechat dceru, aby se svým smutkem bojovala sama. Ale ukončit schválený projekt, na kterém jim tak záleželo a do něhož vložili spoustu úsilí a energie, prostě nešlo. A když i Erika s Thomasem slíbili, že budou Karin oporou, kterou tolik potřebovala, nakonec odjeli. Karin věděla, že by měla rodičům zavolat. Už dva dny to odkládala, přestože na displeji mobilu měla zmeškané volání a neotevřené zprávy. Stejně jí nejspozději zítra otec zavolá znovu.

Pleskla se rukama do steh: „A teď do práce! Aspoň trochu to musím přebrat a srovnat,“ poručila si nahlas a pustila se do třídění všeho, co se jí v bytě za poslední tři měsíce nahromadilo. Na pracovním stole jí nakonec zůstaly jen dvě nepřečtené knihy z univerzitní knihovny, halda papírů popsaných poznámkami a nefungující laptop. Nabíječku našla po chvíli hledání pod stolem. Oddechla si a zapojila počítač do sítě. Batoh s knihami na vrácení a tašku s tříděným odpadem si nachystala na ráno ke dveřím.

Po tak vyčerpávající činnosti si uvařila dobrý zelený čaj. Než zchladne, na chvíli se natáhnu, pomyslela si. Čaj v červeně puntíkatém hrnku od bývalé kolegyně na fakultě postavila na konferenční stolek. Shodila pantofle a natáhla ručně pletené pestrobarevné ponožky od babičky, hlavu si podložila oblíbeným polštářkem s obráz-

kem pandy a... vzbudily ji až kostelní zvony sv. Alžběty, které všem, ať už to chtěli nebo nechtěli vědět, oznamovaly půlnoc.

Finančník a bankéř v jedné osobě Maxmilian Harting vztekle rázoval sem a tam po své ultramoderně vybavené kanceláři ve dvacátém patře výškové budovy na „Mainhattanu“ ve Frankfurtu nad Mohanem. Při další otočce popadl sluchátko bezdrátového telefonu a netrpělivě čekal na reakci své dlouholeté sekretářky Moniky.

„Už jste ho našla?“ zavrčel.

„Pan Fuchs nebere telefon, volala jsem i jeho manželce. Ta neví, kde je. Domnívá se, že v kanceláři jako obvykle,“ informovala Monika svého zaměstnavatele. Věděla, z čeho pramení nálada jejího šéfa, který se k ní vždy choval slušně a na rozdíl od většiny ostatních podnikatelů v této oblasti dodržoval etická pravidla i v předmětu své činnosti. Ta teď porušil jeho nejbližší spolupracovník Heinz Fuchs, kterému sto procentně věřil a svěřoval mu i ty nejdelikátnější úkoly.

„Zkuste všechno: autoservis, fitness centrum, holiče a co já vím, kam všude chodí! Musíte ho za každou cenu najít. Jinak bude škoda ještě větší. Jestli se toho dopátrá tisk, nechci vidět, co se bude dít!“

Max se odmlčel a hlavou mu proběhlo, co by to znamenalo pro celou jeho firmu. Zrovna teď, před plánovanou expanzí do dalších evropských zemí, kde si už začali chystat výchozí pozice. A nejen pro něj, ale i pro stovky zaměstnanců, kteří mu pomohli vybudovat až do té doby podle průzkumů nejdůvěryhodnější finanční skupinu působící v oblasti správy privátních a korporátních financí a řízení rizik v Německu.

Samozřejmě, stávalo se občas, že se nepodařilo uspokojit představy a požadavky klientů o zhodnocení jejich vlože-

ných finančních prostředků nebo že při tvorbě investičního portfolia vycházeli poradci ze zkrácených údajů, které v důsledku vedly k nesprávné strategii a tím k nesplnění očekávaných zisků. Nyní ale byla ohrožena celá společnost a Max si nedovedl představit, jak vysvětluje představenstvu a dozorčí radě důvodné podezření ze zpronevěry finančních prostředků klientů svým zástupcem a dlouholetým spolehlivým kolegou. Jestli tu ještě chvíli zůstanu, zblázním se, pomyslel si.

Pootevřel dveře kanceláře: „Moniko, kdyby mě někdo hledal, okamžitě mi dejte vědět, obzvláště bude-li to Heinz. Jedu na regatu. Mobil mám u sebe.“

Max nechodil po golfových hřištích, nehrál tenis ani squash, Max propadl veslování. Už na univerzitě to byla jedna z jeho nejoblíbenějších sportovních aktivit a pomáhala mu vyplavit stres. Kromě toho mu veslování opravdu šlo. S partou spolužáků se pravidelně umísťovali na nejvyšších příčkách univerzitních klání osmiveslic. Teď to bral jako výborný rekreační sport a snažil se ho provozovat co nejlépe. Nejspíš i díky tomu si udržel štíhlou svalnatou postavu a zlatavé opálení.

Když vezmeme v úvahu jeho úspěšnou firmu a ženám imponující vzhled, není divu, že Max byl velmi atraktivní svobodný muž. A pokud vyloudil na tváři podmanivý úsměv a trochu zasněný pohled sytě hnědých očí s tmavými řasami, mohl si z krásných žen vybírat.

Nutno říct, že ho zatím žádná neokouzila natolik, aby uvažoval o založení rodiny. Jeho lásky většinou neměly dlouhého trvání, jejich soumrak nastal ve chvíli, kdy zjistil, že si s přítelkyní nemá co povídat nebo jí jde pouze o jeho peníze. Pak následoval rozchod, většinou bouřlivý.

Podobnou aférou si prošel před měsícem a umínil si, že si dá nějakou dobu pauzu. Potřeboval se zbavit pachuti po skoro roční známosti s Ester, vycházející herec-

kou hvězdičkou. Zavrtěl hlavou. Jak jí mohl tak naletět? „Stejně jako Heinzovi,“ šeptal mu vnitřní hlas. „Věřils jí.“ I tenkrát jel na regatu stejně jako dnes...

Začátek května byl velmi chladný. Po ránu se objevovaly přízemní mrazíky, na obloze se honily tmavé mraky a foukal studený severní vítr. Max se vracel z obchodní schůzky, která dopadla nad očekávání dobře. Měl výbornou náladu a vzhledem k úspěchu, kterého dnes dosáhl, si přece mohl dopřát trochu zábavy, ne? Z dálnice sjel hned u prvního výjezdu před Frankfurtem a zamířil směrem k loděnici. Trochu si zavesluje, než se zase pustí do práce, která ho ještě večer čeká. Nový klient bude netrpělivý a bude chtít prostudovat plán svých investic a pojištění rizik zpracovaný společností Mainfin co nejdříve. Pokud se podaří klienta pro investování nadchnout, musí finanční poradce s analytiky zpracovat klientovo portfolio do dvou dnů a vytvořit finanční plán co nejrychleji. To zaručí nejvyšší šanci na uzavření smlouvy.

Spokojeně se usmál, bouchl dlaněmi do volantu a přidal plyn. V následující vteřině sešlápl pedál brzdy nadoraz. Za nepřehlednou zatáčkou stálo u krajnice malé sportovní auto, o které se opírala štíhlá dívka. Když uviděla, jak se k ní řítí Maxovo BMW, zděšeně uskočila, zavrávovala a spadla do příkopu. Max zastavil deset centimetrů za sportovním autem.

V šoku zůstal chvíli sedět za volantem. Křečovitě ho sevřel třesoucíma se rukama. Pevně zavřel oči a snažil se potlačit vzrůstající paniku. Srdce mu divoce bušilo. „Dýchej, zhluboka dýchej!“ poručil si a otevřel oči, aby se přesvědčil, že se nic vážného nestalo.

Pak vyskočil z auta: „Ženská, vy jste se úplně zbláznila! Když si představím, že bych to neubrzdil!“ zuřil. „Kde máte výstražný trojúhelník? Vždyť jsem vás mohl zabít!

K čertu!“ Otočil se, otevřel dveře kufru a několikrát zopakoval hluboký nádech a výdech. Pak teprve vytáhl výstražný trojúhelník a postavil ho podle předpisů za auto. Tep se mu ustálil a ruce se přestaly třást. Vrátil se k dívce, která se zatím vyhrabala z příkopu a snažila se očistit od zbytků ložské trávy, zetlelého listí a větvíček.

„Není vám nic?“ zabručel Max a konečně měl příležitost si dívku prohlédnout.

Středně vysoká, štíhlá, dlouhé rovné vlasy obarvené na blond u hlavy tmavě dorůstaly. V oválném obličejí upoutaly velké, tmavě modré oči s uměle prodlouženými černými řasami. Ústa, vylepšená tmavě rudou rtěnkou, odhalovala malé ostré zoubky. Maxovi trochu připomněla šelmu.

Rozzlobeně po něm blýskla očima. „Co to vyvádíte? Oblečení mám zničené! A jak vypadám? Přitom mám být za dvě hodiny v divadle na zkoušce hry, kde mám jednu z hlavních rolí!“ vyštěkla. Max už překonal počáteční šok a zálibně si ji prohlédl od hlavy až k patě. Pobaveně se usmál. Dívčino oblečení bylo úplně v pořádku, ani její vzhled krátkým pobytem v příkopu neutrpěl.

„Tak vy jste herečka! A proč tedy nejedete na tu svou divadelní zkoušku a stojíte tady? A ještě ke všemu takhle nebezpečně?“ odsekl.

Dívka protočila panenky. „Proč? Nejede mi auto, proto! Čekám na odtahovku!“ Max obešel její vůz a sedl za volant. Otočil klíčkem v zapalování, ale jen to škytlo.

Dívka si prohlížela lodičky, jestli na nich neuvízla hlína nebo tráva, a klidně poznamenala: „To je zbytečné, není tam benzín.“

Max se rozesmál. „Vy jste ale číslo!“ Chtěl ještě něco dodat, ale už neměl příležitost. Ze zatáčky se vynořilo vozidlo odtahové služby a během okamžiku se nepojízdné auto ocitlo na návěsu.

„A co já?“ otočila se na Maxe poté, co domluvila odvoz k nejbližší čerpací stanici.

Max pochopil: „Přece s nimi nepojedete, že? Ještě byste se umazala. Svezu vás.“

Dívka si ho změřila pronikavým pohledem. „Vypadá to, že občas umíte být i gentleman.“ Významně se postavila u dveří spolujezdce. Max jí dvorně otevřel a všiml si, že dívka má krásné, štíhlé nohy. Usedl na sedadlo řidiče a vyrazil za vozidlem odtahové služby.

„Mimochodem, jmenuji se Max Harting,“ představil se za jízdy.

„Ester Konradová. Těší mě, Maxi. Máš krásný bourák,“ řekla s oslnivým úsměvem a s uspokojením zhodnotila interiér vozu i jeho majitele.

Max povytáhl obočí. „Tak my si tykáme?“

„Jasně, proč ne?“ uculila se Ester a vyndala cigaretu. „Připálíš mi?“

„V mém autě se nekouří,“ oznámil Max a úkosem na ni pohlédl. Ester znechuceně sklepla cigaretu zpět do krabičky. Hodila si nohu přes nohu, aby se jí sukně vyhrnula co nejvýš, a znuděně se dívala, jak se přibližují k čerpací stanici. Max zastavil. „Tak jsme tady. Prosím.“ Otevřel dveře spolujezdce. Ester se naklonila, aby měl nerušený výhled do jejího výstřihu.

„Ach! Promiň,“ vyjekla a zapotácela se tak šikovně, že mu padla do náruče.

„Nic se nestalo. Můžu ti ještě nějak pomoci?“ zeptal se Max s úsměvem a přejel jí rukama po bocích. Proč si nevzít, co se nabízí? pomyslel si. Ester se zavlnila, evidentně jí to nevadilo. Vykouznila na tváři neodolatelný úsměv.

„Děkuju za pomoc. A zvu tě na premiéru. Je příští týden. Počkej...,“ zašátrala v kabelce, „je tvůj.“ Podávala mu lístek do divadla.

Pohlédl na lístek a pak na Ester: „Tím chceš říct, abych přišel sám?“

Zářivě se usmála. „A mohl bys mě pak vzít na večeři. To obvykle muži přítelkyni navrhnou.“

„Takže ty jsi moje přítelkyně?“ užasl Max. Ester se zadržela uraženě. „No, koneckonců, proč ne?“ připustil a zálibně si svou novou přítelkyni prohlédl od hlavy až k patě.

Ester se koketně ošila. „Co si mě tak prohlížíš? Nejsem pro tebe dost hezká?“ zeptala se a přivinula se k němu.

„Líbíš se mi. Přijdu. Ale teď už musím jet,“ řekl Max, neváhal a dlouze dívku políbil. Pak se obrátil k autu, mávl rukou a byl pryč. Ester nevzrušeně sáhla do kabelky a v malém zrcátku si překontrolovala mejkap. Konturovací tužkou si upravila rty a poklepala tváře pudřenkou. Když usoudila, že je vše v pořádku, vydala se hledat své vozidlo.

Vztah Maxe a Ester pokračoval premiérou divadelní hry, kde měla jednu z vedlejších rolí, pak večerí, diskotékami, večírky a dalšími premiérami a večeremi. Max pořídil Ester krásný byt v módní čtvrti Frankfurtu. Ráno brzo vstával, ona si ráda přispala. Max se celý den v práci nezastavil a večer ho čekal náročný program. Buď musel s Ester do divadla, nebo na nějakou akci, kde prostě musela být, aby si ji všiml ten či onen režisér, tenhle producent nebo umělecký šéf. Maxovi až tak nevadilo, že ho stála spousta peněz, ale tolik času, kolik požadovala, jí věnovat nemohl. Vraceli se obvykle nad ránem a po milování, které se pomalu stávalo rutinou, spal Max jen pár hodin. V kanceláři během dopoledne usínal a sekretářka mu vařila stále silnější kávu. Na kruhy pod očima ale nic nezabíralo. Když se stalo, že během dne usnul a zmeškal schůzku s VIP klientem, rozhodl se, že takhle to dál nejde. Promluví si s Ester, určitě to pochopí.

Ale Ester odmítala chápat. „Chceš se se mnou rozejít! Odhodit mě jako kus hadru!“ křičela.

„Ne, to ne. Chci jen pár volných večerů v týdnu pro sebe, abych se mohl věnovat práci,“ vysvětloval.

„Ne, v tom je určitě nějaká ženská! Nevěřím ti!“ soptila.

„Ester, nemůžu tě pořád doprovázet na každou akci. Zanedbávám kvůli tobě pracovní povinnosti!“

„Co je na tom špatného, že mě doprovázíš? A kdo se mnou teď bude chodit na všechny ty akce? Já tam potřebuji být! Jinak nedostanu roli, to přece víš!“ rozplakala se.

Dokonalá herečka, pomyslel si Max a pokrčil rameny: „Tak chod' s nějakou svou kamarádkou. Beztak se tam setkáváme se stále stejnými lidmi. Já s tebou půjdu třeba dvakrát, třikrát do týdne,“ slíbil. „Ale víc opravdu nemůžu.“ Ester se postupně uklidnila a slíbila, že se tedy domluví s přítelkyní.

Zpočátku šlo všechno dobře. Dvakrát do týdne, někdy třikrát doprovodil Ester na večírek nebo oslavu, zůstal u ní do rána a zdálo se, že jsou oba spokojeni. Tak to fungovalo do chvíle, kdy mu někdo na stole v kanceláři nechal bulvární noviny z předchozího týdne. Chtěl je vyhodit, ale pak si na zadní straně všiml fotografie, na níž byla Ester v objetí s nějakým snědým fešákem. Titulek hlásal: *Nová láska Ester K. Max zběžně přelétl článek. Rozepisoval se o večírcích, které navštěvuje herečka s novým mužem.* Pokrčil rameny a hodil noviny do koše. Partner ženy, která začínala mít úspěch, musí být připraven na všechno a nesmí hned všemu věřit, přesvědčoval se. Koneckonců za ní může dnes večer zajet a zeptat se jí. Pokud ví, tak na žádnou akci nejde a Maxovi náhodou odpadla služební cesta.

Navečer se při cestě z kanceláře stavil v květinářství. Vybral krásnou kyticí lilí, Ester je měla nejraději. Bude to překvapení. Pozve ji na večeři, budou spolu jen oni dva. Těšil se na to. Postrádal takové chvílky ve dvou, všechny večírky byly hlučné, člověk neslyšel vlastního slova a vlastně při nich na sebe vůbec neměli čas.

Ze vstupních dveří domu, kde Ester bydlela, zrovna vycházel manželský pár. Max toho využil a proklouzl dovnitř, ani nemusel zvonit. O to větší překvapení to bude. Překvapení to opravdu bylo. Pro obě strany. Maxovi po zvonění na zvonek u bytu, který Ester platil, otevřel téměř nahý snědý muž z fotky v bulvárních novinách, omotaný

ručníkem, a z ložnice volal dobře známý hlas: „Kdo je to, lásko?“ Max beze slova odstrčil muže stranou, vešel do ložnice a mrštil kyticí po nahé Ester.

„Jak jsi mohla?“ zařval, otočil se na místě a vzápětí za sebou práskl dveřmi.

Dohra byla hořká. Ester se svěřila bulvárním novinám, jak hrubě se k ní bývalý partner zachoval, že ji vyhodil z bytu na ulici a zachránil ji její nový milenec. Maxovi z toho bylo špatně. Zahořkl a zařekl se, že dá na dlouhou dobu od ženských ruce pryč.

Potřásl hlavou, jakoby chtěl všechny vzpomínky na Ester vymazat, a odbočil směrem k regatě. V loděnici mávl rukou na pozdrav správci, převlékl se a za okamžik už seděl ve své lodi *Zoe*. Jeho skif byl jednou z nejmodernějších lodí. Krásně klouzal po hladině a mohutné záběry Maxových vytrénovaných paží ho poháněly rychle kupředu. Důvěrně známý rytmus raz – dva, raz – dva Maxe dokonale uklidnil a za chvíli vnímal jen řeku, vítr a práci svých svalů, takže alespoň na chvíli zapomněl na problémy, které bude muset zřejmě brzy řešit. A kdoví, co všechno se na ně nabalí. Po hodině intenzivního tréninku, osprchovaný a už zase převlečený, zkontroloval mobilní telefon. „Žádné nové zprávy,“ hlásil mu přístroj. Zamračil se a zavolal do své kanceláře.

Ozval se příjemný melodický hlas: „Dobrý den. Kancelář pana Hartinga. V čem vám mohu pomoci?“

„Moniko?“

„Promiňte, pane Hartingu, ještě jsem si neuložila vaše nové číslo.“

„Co nového?“

„Bohužel nic, pana Fuchse nemůžu sehnat.“

Maxovi se sevřel žaludek. Snad je to jen zbytečná panika a Heinz brzy zavolá a bude se divit, proč je po něm taková

sháňka. Anebo se zmýlil hlavní ekonom a zavolá, že těch deset milionů eur v účetnictví našel, možná...

„A dost!“ okřikl se v duchu, zatímco horečně uvažoval.

„Budeme to muset udělat jinak. Máte kontakt na doktora Linhardta?“

„Ano, určitě.“

„Zavolejte mu a zeptejte se, jestli má dnes večer čas, aby se mnou povečeřel. Jestli ano, zmluvte stůl v restauraci U Čápa. Pro dva. Děkuji. A pak běžte domů.“

„Spolehněte se. Dám vám vědět,“ stačila ještě říct Monika, než zaslechla oznamovací tón.

Max Harting byl v restauraci U Čápa častým hostem, a tak Monika snadno zmluvila na večer jeho oblíbený stůl. Restaurace se nacházela na pěší zóně ve městě, ale přitom byla z nábřeží pohodlně dostupná autem. Velká okna nabízela hostům krásný výhled na část historického centra Frankfurtu nad Mohanem – císařskou katedrálu s kostelem svatého Bartoloměje, jež byl místem volby německých králů a římských císařů Svaté říše římské již od raného středověku – stejně jako na čilý ruch, který na ulici panoval. Max si oblíbil místo u okna s dobrým výhledem na část kostela a doslova nasával neopakovatelnou atmosféru ulic a náměstí, kudy kráčela historie. Tentokrát se však nemohl soustředit ani na krásy města ani na číšníka, který mu přinesl jídelní lístek a doporučoval specialitu dne. Chvilí nepřítomně zíral do nabídky, když mu někdo poklepal na rameno.

„Ahoj, Maxi, jak se vede?“ ozval se za ním sytý baryton právního zástupce Johanna Linhardta.

Max se prudce otočil a zavadil loktem o skleničku s vínem, kterou si zatím objednal. Sklenička se zakymácela, ale než došlo k nejhoršímu, Johann ji bleskurychle zachytil.

„Prosím tě, co se s tebou děje?“ podivil se.

Max jednou rukou nervózně prohrábl své tmavé vlnité vlasy a upil trochu vína. Křečovitě se usmál: „Máš pořád dobré reflexy. Posad' se, Johanne. Potřebuju tvoji radu a pomoc. Díky, žes přišel.“

Johann zvážněl a pozorně se na Maxe zahleděl: „Za málo. Víš, že jsem ti kdykoliv k dispozici. Tak povídej.“

Opřel se v pohodlné židli, natáhl nohy a pokynem ruky přivolal číšníka. „Přineste mi k pití to samé, co tady pánovi. Díky.“

Pak upřel na Maxe pronikavý pohled: „Tak, a teď poslouchám.“

Poté co Max podrobně vylíčil události posledních hodin, Johann tiše hvízdal. „Jestli je tvé podezření pravdivé, jsi v pěkné bryndě, kamaráde. V čem ti můžu pomoci?“

Max se naklonil přes stůl co nejbliž. Polohlasem vysvětlil: „Přece máš známosti u policie. Nedalo by se zjistit, kam Heinz zmizel? Potřebuju s ním nutně mluvit. Třeba je to jen hloupé nedorozumění, omyl, přehlédnutí nebo nevím co. Jeden rozhovor s Heinzem a všechno bude jasné.“

Johann se skepticky usmál: „Ty jsi fakt nenapravitelný optimista! Opravdu myslíš, že je to omyl? Vrať se na zem a koukej to hned ohlásit na policii, nebo až se to provalí, budeš spolupachatel a ne svědek! Kromě toho policie je placená z našich daní, takže ti žádné soukromé pátrání provádět nebude.“

„Když já tomu pořád nemůžu uvěřit. Kdyby někdo jiný, ale zrovna Heinz!“

Johannovi se zablesklo v očích: „Já jsem ti vždycky říkal, že je to vykutálený ptáček. Jenže ty jsi neposlouchal... Můžu ti poradit jediné: zkontroluj ještě jednou účetnictví a ohlas to na policii. Nejpozději ráno, než bude pozdě. Což už možná je.“

Max si povzdechl, popadl skleničku a jedním douškem dopil zbytek vína. „Asi máš pravdu. Poslechnu tě.“

Po zbytek večere Max vnímal další hovor jen útržkovitě, odpovídal automaticky, a kdyby se ho někdo zeptal, co měl k jídlu, nedokázal by si vzpomenout.

II.

„Ráno je stejně nejkrásnější část dne,“ pomyslela si Karin, když se opřela do těžkých zdobených dveří budovy sbírek Vídeňské univerzity, kde pracovala. Dubové dveře zaúpěly, jako by už dál nemohly vykonávat službu, kterou jim člověk přisoudil před více než osmdesáti lety. Karin stačilo jen protáhnout se skulinou a vyběhla po prošlapaných pískovcových schodech do druhého patra. Pak došla na konec chodby s vysokým klenutým stropem, která se v zimě vůbec nedala vytopit. Poslední dveře a nejmenší místnost na patře, to bylo její království. Bylo tak malé, že se tam kromě roky používaného psacího stolu a zánovní vestavěné skříně, která zabírala celou jednu stěnu, vešlo už jen umyvadlo se stolkem na varnou konvici a hrnky. Okno vedlo přímo do botanické zahrady, a když si stoupla na špičky, zahlédla přes koruny stromů i část Belvederu a jeho zahrad, kudy každý den spěchala do práce. Tuhle komůrku by za nic nevyměnila! Poskytovala jí naprosté soukromí a klid na práci, který tolik potřebovala. Často tady trávila celé dny až do noci a cestou domů se divila, jak zase utekl další den.

Schůzku s profesorem Rilkem měla v osm hodin. Vzhledem k častým exkurzím do terénu, dostatku pohybu a neustálému kontaktu s mladými posluchači univerzity byl

velmi svěží a nevypadal na víc než šedesát, ačkoliv se mu blížila sedmdesátka. Mladistvý vzhled mu dodávala i jeho vzpřímená štíhlá postava, živý pohled tmavě hnědých očí a nezdolný optimismus. Na chodbách se nedal přehlédnout jeho bílý plášť, pod nímž měl obvykle košili s motýlkem, které pravidelně střídal. Na katedře systematické botaniky pracoval už od studií na zdejší univerzitě, a přestože dostal bezpočet nabídek z jiných vysokých škol, nikdy se své alma mater nezpronevěřil.

Karin popadla blok a tužku, zastavila se u malého zrcadla nad umyvadlem a upravila si vlasy stažené do culíku. Za chvíli už klepala na bíle natřené, trochu oprýskané dveře na druhém konci chodby.

„Vstupte,“ ozvalo se. Karin zastudila v dlani mosazná klika a ocitla se v místnosti mnohem větší, ale také mnohem zaplněnější, než byla ta její. O téměř pětáctýřiceti letech intenzivní práce profesora Rilkeho svědčily spousty knih, skript, publikací, nákresů a herbářových položek. Našlo by se tady i několik typů mikroskopů od historických až po ty nejmodernější, samozřejmě nezbytný počítač, dalekohled, několik fotoaparátů a dalších pomůcek potřebných k botanickým výpravám. Stoly a skříně pocházely z konce devatenáctého století a profesor bránil tyto kusy univerzitní historie jako lev, přestože mu již nesčetněkrát nabízeli nábytek nový.

„Zdravím, paní kolegyně! Posadte se, prosím...“ profesor pokynul rukou k několika židlím a uvědomil si, že jsou všechny zavalené nejrůznějšími papíry a odbornými časopisy. „Ale co, třeba sem.“ Rukou smetl kupu papírů z jedné židle na zem.

„Dobrý den, pane profesore. Chtěl jste se mnou mluvit.“ Karin se posadila.

Profesor si posunul na nose brýle a usmál se. „Mám pro vás dobrou zprávu. Grant na mapování orchidejí na území Rakouska byl naší katedře schválen.“

Karin skoro nadskočila na židli a radostně vyhrkla: „To je bezva! Tedy vlastně – gratuluju! Ale co já...?“ Nedořekla.

Rilke jí hned vpádl do řeči. „Co vy? Pokud se nepletu, píšete disertační práci s názvem – počkejte...,“ zamračil se.

„Charakteristika a rozšíření rodu *Orchis* v Rakousku,“ doplnila Karin.

„No vidíte. A kdo jiný by se měl na využití grantu podílet než vy, naše současná největší odbornice na vstavače! Jakpak jste daleko?“ vyzvídal Rilke.

„Všechny podklady k druhům rodu *Orchis* už mám, zpracovávám jen poslední – *Orchis spitzelii*. A tam se vyskytl trochu problém. Je zřejmě tak vzácná, že nemůžu skoro nic najít ani v univerzitní knihovně, ani v archívu,“ posteskla si Karin.

„Tak *Orchis spitzelii*, říkáte. Hmm, vstavač Spitzelův. Pokud vím, našli ji někde v Salzbursku, ale to už je asi třicet let. Od té doby jsem o ní neslyšel,“ zamyslel se profesor. „Zkuste o ní sehnat ještě nějaké informace a já zařídím ostatní.“

„Co ostatní?“ nechápala Karin.

„No přece terénní výzkum, když už jsme na něj ten grant dostali! Připravte se, pozítří odjíždíme do Berchtesgadenských Alp,“ prohlásil rezolutně Rilke.

„Já ale takhle hned nemůžu...“

„Proč nemůžete? Co vám v tom brání?“

„No, já nevím, já...,“ znejistěla Karin.

Rilke se na ni dlouze zadíval a soucitně řekl: „Já vím, že jste to měla v posledních měsících hodně těžké, Karin. Ale nemůžete se pořád uzavírat do sebe. A tady se vám navíc nabízí úžasná příležitost k výzkumu, který bude určitě významnou součástí vaší práce. Neměla byste si to nechat ujít. Další takovou šanci už mít nebudete. Orchideje kvetou právě teď. Tak co? Jdete do toho?“

Karin stiskla rty a nepřítomně zírala z okna.

„Tak si to rozmyslete a odpoledne mi dejte vědět, zda se expedice zúčastníte. To je vše,“ zakončil profesor trochu příkře.

„Děkuju,“ přiškrceně zamumlala Karin a opustila profesorovu pracovnu. V hlavě se jí znovu začaly jako už tolikrát přehrávat události, které by ráda úplně vymazala z paměti. Byl prosinec loňského roku, roku plného příslibů a očekávání.

Karin vytukala známé číslo. „Eriko? Neruším?“

„Ahoj, tak co, jak to vypadá? Už se Jan vyjádřil?“ vyhrkla dychtivě.

„Holka, něco se asi bude dít. Dnes mě pozval na večeři do nóbl podniku, a tak bych řekla, že má něco za lubem. V každém případě si prý mám obléknout něco hezkého!“

„To vypadá nadějně! A co si vezmeš?“

„Asi ty žluté koktejlky, co jsem měla na tvé svatbě. Nemám moc z čeho vybírat,“ posteskla si Karin.

„Ale to je dobrá volba! Jsi v nich kočka, mohla bys být na titulce toho... no... to je jedno,“ zasmála se Erika. „Však jsem si říkala, jestli jsi nebyla hezčí než nevěsta!“ poškádila svou nejlepší kamarádku.

„To bych si nikdy nedovolila!“ ozvala se naoko pobouřeně Karin.

„Jo, jo, to si říká kamarádka! Ale vážně. Určitě si ty šaty vezmi. A proboha, doufám, že si zase nestáhneš vlasy do toho hrozného culíku!“

„Na odpoledne jsem objednaná ke kadeřníkovi,“ ohradila se trochu dotčeně Karin. „Stačí?“

„Sláva! Držím ti palce a pak zavolej. Budu chtít slyšet všechno do nejmenších podrobností! Musím končit. Dvojčata se probouzejí. Tak zlom vaz!“ V mobilu se ozval oznamovací tón.

„Takhle je to od té doby, co se vám narodila dvojčata. Potřebuju morální podporu, a ty místo toho položíš telefon. Ach jo,“ posteskla si Karin do němého sluchátka.

Už od včerejšího večera, kdy ji přítel pozval, byla trochu nervózní a roztěkaná. S Janem spolu chodili šest let. Po promoci nastoupil do vídeňské nemocnice Maria Hilfe Medical Care a ve svých jednatřiceti letech se tam stal nejmladším zástupcem primáře neurologie v celém Rakousku. Medicínu měl v krvi. Oba jeho rodiče rovněž pracovali jako lékaři: matka byla obvodní lékařkou pro děti a mládež, otec vedl rehabilitační ústav ve Štýrském Hradci. Jediný syn Jan zvolil stejné zaměření jako otec a kliniku měl po čase převzít. Takové byly plány mladého, velmi atraktivního lékaře, který svým zjevem i chováním okouzloval nejen pacientky, ale ženy vůbec. Pravidelně trávené hodiny v posilovně udělaly své, o zbytek se postaraly úžasně modré oči a husté blond vlasy, které mu mohla závidět nejedna žena.

Ne, v jeho životě nebyla jen Karin. Příležitostí se Janovi v nemocnici i jinde nabízelo dost. O mladého, zajištěného a ještě ke všemu hezkého lékaře s nadějnou budoucností byl velký zájem. Ačkoliv jeho vedlejší milostná dobrodružství byla velmi vzácná, vždycky ho nakonec mrzelo, že nedokázal odolat. Karin měl opravdu rád a nechtěl jí ublížit ani ohrozit jejich vztah. Proto každý takový náhodný vztah nekompromisně a hlavně rychle ukončil.

Jen s poslední milenkou se mu to ale až tak úplně nepodařilo. Přestože jí dal jasně najevo, že už o ni nemá zájem, nevdala se a neustále ho bombardovala výčitkami, psala mu esemesky a volala a navrhovala další setkání, protože si to přece musejí všechno vysvětlit. Jan se divil, jak mohl být tak hloupý a dát jí na sebe číslo telefonu a e-mailovou adresu. Když byl s Karin, raději mobil vypínal a rychle si porídil další pro služební účely.

Rozhodl se řešit situaci radikálně. Nenápadně si zjistil velikost Karinina prstýnku a vybral v nejlepším klenotnictví

nádherný zásnubní prsten od Cartiera. Byl z platiny, osazený jedním velkým pětikarátovým diamantem, který doplňovalo po jeho obvodu několik menších. Dlouho odkládané pozvání na večeri naplánoval na páteční večer. A na víkend stejně plánovali odjet za Janovými rodiči, tak jim své zasnoubení oznámí.

Karin si vzala taxi. Venku bylo kolem nuly, mnohde ještě ležely zbytky sněhu a v botách s vysokými podpatky by se jí po nerovné dlažbě ze žulových kostek šlo špatně. Neměla zájem riskovat, že jí po náledí ujede noha. Taky by mohla skončit na příjmu v Janově nemocnici.

Portýr jí otevřel dveře restaurace a mladá žena se vydala do šatny, aby si odložila černý vlněný kabát a šálu. „Dobrý večer, madam. Máte rezervaci?“ oslovil Karin jeden z číšníků.

„Ano, doktor Winter. Přišla jsem o trochu dřív,“ oznámila Karin. Číšník ji uvedl k jednomu z volných stolů. Na takový luxus nebyla zvyklá, s Janem podobné podniky nevyhledávali. Jen když si šli posedět po koncertu nebo opeře s Janovými rodiči, a i to bylo vzhledem k časovému rozvrhu všech zúčastněných velmi vzácné.

Přepych, který Karin obklopoval – pohodlné židle, podobající se spíš křeslům, velký stůl s bělostným ubrusem a naaranžovanými ubrousky, sklenicemi a příbory, omamně vonící čerstvé květiny ve váze a blýskavý trpyt lustrů z českého křišťálu, byl opravdu okázalý. Poté, co od ní číšník přijal objednávku na sklenici vody a odporoučel se, nenápadně se rozhlédla po okolí. V tuto dobu se restaurace zaplňovala a za chvíli už byly všechny stoly obsazené. Dámy většinou ve večerních toaletách, pánové v oblecích, všude zněl šum tichého hovoru a vznášela se vůně parfémů. Číšníci rychle proplouvali restaurací a hostům servírovali jídlo i nápoje. Karin byla tak zaujatá pozorováním ruchu v restauraci, že ani nepostřehla, jak čas pokročil. Z úvah, kdo asi co dělá a kolik let se že-

nám podařilo dokonalým mejkapem zakrýt, ji vytrhl číšník dotazem na další objednávku. Karin se zděšeně podívala na hodinky.

„Já... přítel už tu měl dávno být. Ráda bych počkala s objednávkou na něj. Prosím, přijďte za okamžik, zjistím, co se děje.“

Že se občas Jan opozdil, bylo vzhledem k jeho povolání celkem normální. Vždycky ale zavolal nebo poslal zprávu. Karin nevěděla, co si má myslet. Na mobilu navolila Janovo číslo. Nedostupný. Zkusila zavolat na jeho oddělení do nemocnice.

„Pan doktor Winter odešel už před tři čtvrtě hodinou,“ dostala stručnou informaci od hlavní sestry. Kam měl pan doktor namířeno, nevěděla. Jen si všimla, že byl v obleku a měl velikou kytici.

„Jé, to jsem asi neměla říkat, že?“ zarazila se.

Karin přemítala, na koho se obrátit. Nakonec se rozhodla, že ještě chvíli počká, a objednala si sklenku bílého vína. Dnes to venku docela klouže a Jan mohl mít potíže v hustém dopravním ruchu, který ve Vídni každý pátek panoval. Upíjela lahodné vychlazené víno a přemýšlela, co mohlo Jana zdržet a hlavně proč neposlal zprávu. Tak se na dnešní večer těšila, tolik času věnovala tomu, aby byla v Janových očích co nejkrásnější. Jaké to asi bude? Jak ji požádá o ruku? Klekne si jako ti zamilovaní ve filmu, nebo se jen nakloní a políbí jí ruku? Ne, vezme obě její ruce do svých pevných dlaní, zadívá se jí hluboko do očí a řekne... Proud myšlenek o tom, co ji dnes večer čeká, přerušila vyzváněcí melodie mobilu. Několik hostů pohoršeně pohlédlo jejím směrem. Konečně! To bude Jan.

„Karin Hoffmannová? Jste příbuznou doktora Jana Wintera? Má vás v dokladech uvedenou jako osobu blízkou,“ ozval se v telefonu neosobní ženský hlas.

V Karin hrklo: „Osobu blízkou? Jsem jeho přítelkyně. Stalo se něco?“

„Doktor Winter měl před půlhodinou těžkou autonehodu. Přijali jsme ho na oddělení ARO.“

Karin zbledla a zalapala po dechu. „A jak na tom je?“

„Nezlobte se, po telefonu informace o stavu pacientů nesdělujeme. Jen vám mohu říct, že rodiče pana Wintera již byli informováni a jsou na cestě do nemocnice.“

„Takže ho můžu navštívit?“ ujistila se Karin.

Telefon se na chvíli odmlčel. „Přijet samozřejmě můžete. Naše oddělení je hned u vjezdu do areálu vlevo.“

Karin zamávala na číšníka: „Zaplatím. Přítel měl auto-nehodu, musím za ním do nemocnice. Tady máte.“ Položila na stůl bankovku, která podle jejího odhadu za jednu sklenici vody a nedopitou sklenku bílého musela bohatě stačit.

Vyběhla před restauraci a zuřivě mávala na projíždějící taxi. Kdyby jí portýr na poslední chvíli před nástupem do vozu nepodal kabát a šálu, vůbec by nevěděla, že je nechala v hotelové šatně. Taxikáři udala adresu nemocnice a zabalila se do kabátu, protože ji roztrásla zima. Hlavou se jí honily hrůzné obrazy Jana s polámanými končetinami, zkrvavenou hlavou, sténajícího bolestí tak, jako to občas viděla při svých návštěvách v nemocnici.

„Mohl byste jet rychleji?“ požádala taxikáře.

„Za normálního počasí určitě, ale pěkně to klouže. Chcete dojet v pořádku, ne?“ otočil se na ni taxikář.

„A... ano, samozřejmě. Promiňte,“ skoro omluvně řekla Karin.

Za pár minut taxikář prohlásil: „No, vidíte. Ani to tak dlouho netrvalo. Bude to za dvanáct eur padesát.“

Karin třesoucími se prsty vylovila z peněženky požadovaný obnos a s úlevou zabouchla dveře taxíku. Pak prolétla hlavní bránou nemocnice a zabočila podle návodu vlevo k pavilonu anesteziologicko-resuscitačního oddělení. Před recepcí byla fronta a nervózně přešlapující Karin měla co dělat, aby se na všechny nerozkřikla, že ona přece pospíchá, ať jí pustí dopředu. Když se dostala na

řadu, oznámila, koho hledá. Recepční se na ni s účastí podívala a požádala kolegyni:

„Trudi, dojdi pro pana primáře. Někdo chce na návštěvu k panu doktoru Winterovi. A vy se, prosím, posadte. Chvilí to potrvá,“ obrátila se na mladou ženu.

„Ale vy mi nerozumíte,“ rozplakala se Karin. „On měl autonehodu, volali mi od vás. Já ho musím vidět. Je prý těžce zraněný.“ Slzy se jí koulely po tváři a ramena se otřásala vzlyky.

„Pojďte, prosím, za mnou. Nechcete sklenici vody?“ Mateřsky vyhlížející sestra středního věku se Karin ujala a usedla jí v zadní části recepcy v odpočinkové zóně.

„Vy víte, co mu je!“ prohlásila Karin a chytla sestřinu ruku, která jí podávala sklenici, tak prudce, až voda vypláchla. Sestra odvrátila pohled.

„Proč mi nechce nikdo nic říct?“ zaúpěla Karin.

„Dobrý den. Jsem primář Klestil. Vy jste přišla kvůli doktoru Winterovi?“ ozval se autoritativní hlas primáře oddělení ARO.

Karin usazenýma očima vzhledla do vážné tváře: „Ano. Jsem Karin Hoffmannová, jeho přítelkyně. Volali jste mi. Prosím, je Jan v pořádku?“

„Pojďte. Zavedu vás za jeho rodiči, pak se na něj můžete podívat.“ Primář vzal Karin kolem ramen a odváděl ji kamsi do hloubi chodby.

Karin šeptala nechápavě: „Za rodiči? A proč? Podívat se na něj?“

Klopýtala vedle své opory a zmateně se rozhlížela. Primář ji uvedl do místnosti, kde na polstrovaných zelenobílých nemocničních židlích seděli v objetí manželé Winterovi. Jan Winter starší měl hlavu skloněnou, Zilke ji měla zabořenou na manželových prsou a celá se chvěla. V místnosti bylo nepřírozené ticho. Při Karině příchodu zvedl hlavu jen Janův otec. Z jeho ztrhané tváře se Karin rozklepala kolena.

Potichu řekl: „Jan je mrtvý, Karin. Zemřel krátce po převozu do nemocnice.“

Karin vytřeštěně pohledem klouzala z jednoho na druhého. „Co, cože je? To není možné! Čekala jsem na něj, pozval mě na večeři do restaurace. To bude nějaký omyl. Kde leží? Chci ho vidět!“

Zilke zvedla hlavu a utrápenýma očima plnýma slz natáhla ke Karin ruku, v níž svírala malou, tmavě modrou sametovou krabičku.

„To ti Jan chtěl dnes večer dát. Vezmi si to na památ...“ Zbytek věty zanikl v hlasitém nářku, který už Zilke nedokázala dál zadržovat. Karin třesoucí se rukou vzala krabičku a pomalu ji otevřela. Ještě si pamatovala, jak se ve světle zářivek zatřpytil nejkrásnější zásnubní prsten, jaký kdy viděla, a pak ji pohltila milosrdná tma.

Následující hodiny a dny si vybavovala jen útržkovitě, jako kdyby sledovala rozstříhaný film: probuzení ze mdloby na nemocničním lůžku a tisíce injekcí, tichý hovor, rodiče, kteří ji odvázejí domů a něco jí konejšivě říkají, dny bez konce a beze smyslu a pak den pohřbu – vystavená rakev v kostele plném těžce vonících květin a mihotavého světla stovek svící, nehybný Jan s tak strašně klidnou tváří a jeho ledová ruka, do které mu vkládá zásnubní prsten, který měl být její...

„Sbohem, Jane,“ slyšela se říkat a jakoby z výšky viděla, jak klopytá za rakví a potom ji Erika s Peterem odvádějí k taxíku a vezou domů.

Karin potřásla hlavou. Rozhlédla se a s údivem zjistila, že sedí ve své pracovně a po tváři se jí řinou slzy. Popotáhla. Tohle nesmí dělat. Žádné vzpomínky. A kolik je vůbec hodin? Tři čtvrtě na deset! V deset má být v kavárně. Rychle si opláchla uplakaný obličej, nazula sandály a popadla tašku. Až teprve venku si uvědomila, že si mohla trochu upravit vlasy. Ani se nepodívala do zrcadla. Erika

už čekala u stolku pro dva, před sebou kapučíno a významně poklepávala na ciferník svých náramkových hodinek. „Kde se touláš? Máš čtvrt hodiny zpoždění! A co ty vlasy? A obličej? Ty jsi brečela, že jo?“ vychrlila na Karin místo pozdravu.

„Omlouvám se. Dřív jsem to nestihla.“

„Nojo. A proč jsi brečela? Neudělal ti něco ten tvůj profesor?“

„Tak zaprvé to není můj profesor, ale nadřízený, a za druhé mi nic neudělal. Jen mi nabídl, abych se zúčastnila expedice za orchidejemi, na které dostala katedra grant,“ ohradila se Karin.

„No to je super! Doufám, že vylezeš ze své nory a pojedeš! Kývla jsi mu na to, ne? A proč jsi brečela? Nic neříkej, vím to. Karin, jak dlouho ti ještě budu říkat, že pláčem nic nezměníš. Musíš žít přítomností a budoucností, ne se pořád ohlížet a smutnit!“ Erika se naklonila ke kamarádce a poplácala ji po ruce.

Karin pokrčila rameny: „Když já si nemůžu pomoci. Vždycky si představím, jaké by to bylo dnes, kdyby...“

Erika ji přerušila: „A dost. Nemysli na to. Dívej se dopředu. Co ta expedice? Kdy jedeš?“

„Ještě nevím, jestli pojedu. Sice by se mi to hodilo do mé disertační práce, ale mám tu ještě nějaké povinnosti a také ta část o vstavači Spitzelově není hotová. Ani pořádně nevím, kde bych ho měla hledat. Co když tou expedicí ztratím zbytečně moc času a bude mi pak chybět?“

„Ale prosím tě, ty máš starosti,“ mávla rukou Erika. „Všechno stihneš jako vždycky. Co tomu říká profesor?“

„Ten chce, abych jela. Že prý to bude významná součást mé práce. Musím mu dát vědět ještě dnes. Právě teď totiž orchideje kvetou a nejlépe se určují.“

„Tak na co čekáš? Hned mu zavolej, že si vážíš jeho důvěry a že jedeš! Nebo s tebou přestanu kamarádit!“ vyhrožovala Erika, ale úsměv utajit nedokázala.

Karin se na přítelkyni vděčně podívala, vylovila z kabely mobil a vyhledala číslo profesora Rilkeho. Erika pochopila z rozhovoru, který ovšem slyšela jen napůl, že je profesor rád, že Karin pojede, a ona tedy zřejmě v příštích několika týdnech kamarádku neuvidí. Pohlédla z okna kavárny na pouliční ruch, na lidi venku, kteří vyměnili jarní kabáty a bundy za lehčí oblečení, což nasvědčovalo tomu, že se blíží léto. Erika zadoufala, že kamarádka bude po návratu z hor taková jako dřív.

III.

Celou noc se Max převaloval na posteli, co chvíli se díval na displej mobilního telefonu a čekal na zprávu o Heinzovi Fuchsovi. K ránu se mu podařilo s pomocí dvou skleniček whisky na chvíli upadnout do mráкотného stavu, který se spánku podobal jen velmi vzdáleně. Když ho neodbytné vyzvánění budíku donutilo vstát, byl stěží schopný absolvovat svou pravidelnou ranní dávku jogingu v blízkém parku. Kompromisem mezi únavou a svědomím byla poloviční trať, následovala vlažná sprcha (taky kompromis – normálně si dával studenou) a lehká snídaně. Zato s kávou nešetřil a dopřál si dvojitou dávku. Rychle se oblékl, letným pohledem do zrcadla zkontroloval, jestli je vše v pořádku, a už sbíhal po schodech k podzemním garážím. Heinz už mu několikrát říkal, aby to staré BMW, které měl teprve dva roky, dal pryč a koupil si nové, jenže Max se s autem sžil natolik, že pořád váhal a výměnu stále odkládal. Zase Heinz!

Max se zamračil. Ještě jednou s hlavním ekonomem všechno projdou a pak bude následovat to, co mu poradil Johann. Max se zakabonil ještě víc. Během jízdy vyřídil několik hovorů. Sekretářce dal příkazy ohledně schůzky s hlavním ekonomem a právníkem společnosti, Johannovi

nechal na záznamníku vzkaz, aby se mu co nejdříve ozval. V poměrně slabém ranním provozu na silnicích se celkem rychle dostal k sídlu své společnosti na Mainhattanu.

„Dobré ráno, Moniko. Je něco nového?“ pozdravil sekretářku.

„Kromě toho, že hlavní ekonom dorazí za deset minut a právník v devět hodin, nic nového. Pana Fuchse se ani mně, ani jeho manželce nepodařilo nikde vypátrat. Jako by se po něm slehla zem,“ referovala sekretářka.

Max pokyvoval hlavou a přebíral přitom neroztřídnou poštu, která ležela na sekretářčině stole, v naději, že najde aspoň něco, co by vysvětlovalo zmizení jeho spolupracovníka.

„Děkuju. Kdyby se něco závažného dělo, dejte mi hned vědět. Jinak si nepřeju být při jednání rušen. Všechny dnešní schůzky i schůzky plánované na příští dny zrušte. Omluvte mě třeba z... ze zdravotních důvodů.“ To už Max s několika dopisy v ruce zavíral dveře své kanceláře.

Následující hodiny nepřinesly nic převratného. Hlavní ekonom bohužel potvrdil, že chybí deset milionů eur a po poradě s právníkem se Max rozhodl podat trestní oznámení na neznámého pachatele. Firemní právník, postarší drobný mužíček v nepadnoucím obleku šitém na poněkud silnější postavu, byl velmi výkonný, a i když nepůsobil reprezentativně, Max věděl, že se na něj může stoprocentně spolehnout. Tedy dosud mohl, stejně jako na Heinze. Se zachmuřenou tváří zvedl telefon a oznámil Johannovi, že se zařídil podle jeho včerejší rady a pověřil právníka společnosti, aby bezodkladně podal podnět ke stíhání osoby, která zpronevěřila firemní peníze. Z hovoru ho vytrhlo nesmělé zatukání.

„Ano?“ řekl příkře. Dveře se pootevřely a sekretářka váhavě vstoupila dovnitř.

„Promiňte, pane prezidente, je tu tiskový mluvčí. Volají novináři a chtějí vyjádření ke vzniklé situaci,“ oznamovala.

Max pokynem ruky pozval tiskového mluvčího dál. „Promiň, Johanne, musím končit, tisk zachytil stopu. Nechápu, jak se můžou zprávy šířit tak rychle. Vždyť je to pár minut, co jsme to oznámili policii. No nic, ještě se ti ozvu.“

Ukázal tiskovému mluvčímu směrem k židli a opřel se zády o opěradlo. „Tak spustíte.“

Tiskový mluvčí začal vyjmenovávat deníky a televizní i rozhlasové stanice, které se dožadovaly vyjádření vedení společnosti. Situace byla vážná, o tom nebylo pochyb. Po důkladném uvážení se Max rozhodl uspořádat tiskovou konferenci.

„Svolejte ji na čtrnáct hodin do konferenčního sálu. Půl hodiny předtím se u mě zastavte, domluvíme se na strategii,“ požádal mluvčího a kývnutím hlavy dal najevo, že je schůzka u konce.

Když mluvčí odešel, znovu vytočil Johannovo číslo. „Měl bys na mě čas dnes okolo dvanácté? Potřeboval bych s tebou probrat, co řekneme médiím. Ty s tím máš víc zkušeností než já.“ Po Johannově ujištění, že se objeví před dvanáctou hodinou („Ty máš ale kliku. V jednu mám důležitou schůzku s klientem. Ale to stihnu.“), se ještě jednou začel do zprávy hlavního ekonoma. Jak se tohle mohlo stát? Pořád nechápal. Prudce zatřásl hlavou, jako by se chtěl zbavit tíhy, která na ní spočívala, a zmáčkl tlačítko telefonu.

„Ano, pane Hartingu?“ ozvala se sekretářka.

„Obvolejte, prosím, členy představenstva a dozorčí rady. Svolejte je na mimořádnou schůzku v šestnáct hodin do konferenčního sálu. Řekněte jim, že je to velmi důležité, životně důležité. Že je žádám – *prosím* o účast. Děkuji.“

Monika se zarazila. Aby Maxmilian Harting, prezident, předseda představenstva a většinový vlastník finanční společnosti Mainfin někoho prosil, to se opravdu často nestávalo. Pochopila, že je zle.

Zatímco Max připravoval strategii pro tiskovou konferenci, jeho sekretářka neponechala nic náhodě a obvolá-

vala členy představenstva a dozorčí rady a důrazně je zvala na odpolední schůzku. Po půlhodině mohla oznámit, že většina členů přislíbila účast, jen dva z nich jsou na dovolené v zahraničí.

Přesně ve tři čtvrtě na dvanáct ohlásila doktora Johanna Linhardta. Veškerý čas do schůzky s tiskovým mluvčím strávili oba muži přípravou strategie komunikace s médii. Základem bylo říct co nejméně, nikoho přímo neobvinit, ukázat dobrou vůli a nechat policii konat její práci a hlavně přesvědčovat akcionáře i klienty o tom, že Mainfin je důvěryhodná společnost a tato událost neovlivní její finanční stabilitu, protože je proti podobným případům zajištěná u několika renomovaných pojišťoven. V tomto duchu se nesla celá tisková konference, která pak následovala, stejně jako jednání s členy představenstva a dozorčí rady.

Zdálo se, že všechno proběhlo dobře. Zástupci médií se chovali korektně, zástupci akcionářů vyjádřili svému prezidentovi plnou důvěru a maximální podporu, ale... Max měl nepříjemný pocit, že něco přijde. Měl na trable nos. Vždycky poznal, že je něco ve vzduchu, a tentokrát byl přesvědčen, že se ještě něco dít bude, jen nevěděl co. Dostal se domů až v půl jedenácté večer, totálně vyčerpaný. Z karafy si nalil do sklenice štědrrou dávku whisky, kterou vypil až do dna. Do druhé sklenky si už hodil pár kostek ledu a natáhl se na gauč. Hlavou mu neuspořádaně vířily obrazy a dojmy z dnešního dne. Něco tam nesešlo. Něco s tiskovou konferencí, nějaký náznak. Vtom se rozzářil displej mobilního telefonu. Hned ho popadl:

„Ano, Johanne. Ještě pracuješ?“

V telefonu se vzrušeně ozvalo: „Okamžitě si pusť zprávy na CBS.“

„Co se děje?“ zeptal se Max, ale přístroj už byl hluchý. „Sakra, zapomněl jsem ho nabít!“ zaklel Max a rychle zapojil mobil do nabíječky. Chtěl zavolat Johannovi zpátky, ale usoudil, že radši pustí televizi.